

Op de maandag na Thanksgiving, om iets voor vijven, dooft in Alexandria de brandende ondergaande zon aan de donker wordende einder.

De vlagerige wind wakkert aan en de maan gaat schuil achter de mist die komt aanrollen vanaf de Potomac. Bomen en struiken schudden en trillen, en de dode bladeren buitelen over het asfalt. Onheilspellende wolken rukken op als een vijandelijk leger en de vlaggen voor mijn hoofdkwartier in Noord-Virginia klapperen wild.

Ik zit op mijn hurken voor de brandwerende dossierkast en toets de cijfercombinatie in op het beveiligde toetsenpaneel. Nadat ik de onderste la heb opengetrokken, haal ik er een dikke accordeonmap uit die ik al maanden met me meesleep. Ik adem de stoffige geur in van oude, vrijgegeven overheidsdocumenten. Ze dateren van het eind van de jaren veertig en zijn in veel gevallen zwaar gecensureerd en bijna onleesbaar.

Er ligt nog een hoop werk op me te wachten voor de volgende vergadering van de National Emergency Contingency Coalition, beter bekend als de Doomsday Commission, die deze keer zal worden gehouden in het Pentagon. Niet iets voor watjes, mijn werk voor het Witte Huis, maar lang niet zo dringend als wat ik nu onder handen heb. Ik blijf maar denken aan de vermoorde vrouw die beneden in mijn koelruimte ligt.

Ik zie de snijwonden in haar hals en de bloederige stompjes van haar polsen voor me en ik weet niet wie ze is. Ik weet praktisch niets van haar, behalve wat haar lijk te zeggen heeft, dat als afval is gedumpt bij het spoor op Daingerfield Island, een paar kilometer

ten noorden van waar ik nu ben. Het hele weekend ben ik met haar bezig geweest en ik ben helemaal niets opgeschoten.

Ik werk hier nog geen maand en heb het ene akelige raadsel na het andere voorgelegd gekregen en daarnaast nog een heleboel tegenwerking en vijandigheid moeten verduren. Mijn aanwezigheid werd niet echt op prijs gesteld en bovendien heb ik hier een behoorlijke wanorde aangetroffen. Terwijl in de verte de donder rommelt en de bliksem flitst doe ik mijn witte jas uit, hang hem over mijn bureaustoel en trek de hoes over mijn microscoop.

In mijn hoekkantoor op de eerste verdieping heb ik prima zicht op de weersverschijnselen. Het parkeerterrein dat we delen met de forensische labs stroomt snel leeg en de straatlantaarns gaan knipperend aan. Tientallen wetenschappers, doctoren en andere personeelsleden haasten zich naar hun auto's, terwijl de regen tegen mijn ramen begint te tikken.

De meeste mensen ken ik nog niet en er zijn er net zoveel die zich mij niet herinneren. Het lijkt zo lang geleden. Met name de millennials waren er nog niet toen ik de eerste vrouwelijke hoofdlijkschouwer van Virginia was. Meer dan tien jaar heb ik het systeem in deze staat gerund voordat ik iets anders ging doen. Ik was ervan uitgegaan dat ik hier nooit meer zou terugkeren en had me dat ook nooit kunnen voorstellen, en ik hoop maar dat ik niet de grootste fout van mijn leven heb gemaakt.

Op de flatscreens aan de muur zijn livebeelden van de binnen- en de buitenkant van mijn gebouw te zien; op dat moment loopt de nachtwaker door de enorme laadruimte. Ik voel me net een geest of een spion als ik hem zie geeuwen en zich zie krabben zonder zich iets aan te trekken van de camera's boven hem. Hij is in de zestig en zijn voornaam is Wyatt, maar zijn achternaam weet ik niet.

Hij ziet eruit als een sheriff als hij in zijn kaki uniform met bruine zakflappen de betonnen helling op loopt en op een knop op de muur drukt. De grote deur rolt naar beneden en ik zie de wervelende uitlaatgassen van de lijkwagen die naar buiten rijdt. Waarschijnlijk de zelfmoord uit Fairfax County, een van de lichamen die die dag vrijgegeven zijn.

'Doctor Scarpetta?' Mijn gedachtegang wordt onderbroken als mijn overgedienstige Britse secretaresse de deur tussen haar kantoor en dat van mij opendoet. 'Sorry dat ik stoor.' Het spijt haar hele-

maal niet, want ze neemt zelden de moeite om te kloppen.

‘Ik ga ervandoor en dat zou jij ook moeten doen.’ Ik loop van het ene raam naar het andere om de jaloezieën dicht te doen.

‘Ik heb net August Ryan aan de lijn gehad,’ zegt ze. ‘Hij wilde laten weten dat zich iets heeft voorgedaan waarbij je aanwezigheid nodig is.’

‘Gaat het om die vrouw beneden?’ De rechercheur van de U.S. Park Police en ik hebben elkaar sinds vrijdagavond niet meer gesproken.

Ik hoop dat hij eindelijk nieuwe informatie heeft. De zaak heeft de aandacht getrokken van de media en op internet doen allerlei geruchten en theorieën de ronde. Het is bijna niet mogelijk om een geweldsmisdrijf op te helderen als je niet weet wie het slachtoffer is.

‘Hij wil dat je naar hem toe komt.’ Mijn secretaresse doet alsof ik verantwoording moet afleggen aan haar in plaats van andersom.

Maggie Cutbush draagt haar vaste tweedmantelpakje en instappers, en haar staalgrijze haar is gekapt zoals vrouwen dat in de jaren vijftig deden. Ze kijkt me afkeurend aan over de stalen bril die op het puntje van haar spitse neus staat.

‘Waarom moet ik naar hem toe komen?’ vraag ik.

‘Dat legt hij nog wel uit,’ kapt ze me af.

‘Waarom heb je hem niet gewoon naar mij doorgeschakeld? Hij had me trouwens ook rechtstreeks kunnen bellen. Ik heb hem vrijdagavond op de plaats delict het nummer van mijn mobiel gegeven.’

‘August en ik werken al jaren samen. Hij was zo beleefd om het eerst met mij te bespreken en hij belt je als hij in de auto zit,’ zegt ze met haar heerlijke Londense accent en zonder enig respect voor de vrouw die hier de leiding heeft.

Zeker niet voor een Italiaanse van de tweede generatie die is opgegroeid in een arme wijk in Miami. Ik pak mijn jas van de kapstok. Ik wil hier zo snel mogelijk weg, maar niet vanwege het gezelschap of het weer. Het is de verjaardag van mijn nicht, een moeilijke dag na alles wat er is gebeurd, en ik heb een rustig feestje bij mij thuis gepland, alleen voor familie.

‘Doctor Reddy wist wat delegeren is, dat was een van zijn sterke punten.’ Maggie is nog niet klaar met haar preek. ‘Hij gaf zijn persoonlijke telefoonnummer niet aan Jan en alleman.’ Alsof ik dat wel doe. ‘Hij maakte altijd heel duidelijk dat hij niet van plan was

de politie op zijn wenken te bedienen. Dat zou jij ook eens moeten leren.'

Ze kan het niet laten om te pas en te onpas over haar vorige baas te beginnen, de man die ik naar later is gebleken onder valse voorwendselen heb vervangen. Eigenlijk is me een worst voorgehouden, en nadat ik uit Massachusetts hiernaartoe was verhuisd, was alles opeens anders.

Tegen de tijd dat ik erachter kwam dat Elvin Reddy de overheid niet verwisselde voor het bedrijfsleven, zoals me door hem en hogergeplaatste mensen was verzekerd, was het te laat. Hij bleek benoemd tot hoofd van de gezondheidsraad van Virginia en werd verantwoordelijk voor alle diensten die zich bezighouden met het welzijn en de veiligheid van de burgers.

Daaronder valt ook het Office of the Chief Medical Examiner (OCME). Wat betekent dat ik als het erop aankomt verantwoording aan hem verschuldigd ben. Over smerige politieke trucjes gesproken.

'Je merkt dat het niet lang duurt voor mensen aanmatigend gedrag gaan vertonen,' zegt Maggie met enige ironie. 'Ik stel voor dat je een onderzoeker meeneemt. Fabian heeft vanavond dienst. Hij zat aan zijn bureau toen ik een paar minuten geleden langsliep.'

'Het hangt ervan af wat er aan de hand is,' zeg ik. 'Waarschijnlijk is het niet nodig. Ik denk dat ik het zelf wel aankan.'

Ik zoek naar de spuitfles met gefilterd water en zie hem op een plank bij de vergadertafel staan.

'Het is niet verstandig om als hoofd zelf op te komen dagen, laat staan alleen. Als je daaraan begint, is het hek van de dam.' Maggie doet alsof ik achterlijk ben.

'Je hebt ongetwijfeld het beste met me voor.' Ik bedoel het niet onbeleefd en zelfs niet sarcastisch.

'Dat spreekt natuurlijk vanzelf.' Ze blijft in de deuropening tussen onze kantoren staan terwijl ik om nog niet uitgekakte dozen met boeken en andere persoonlijke bezittingen heen loop.

'Ik besef dat ik een andere stijl van leidinggeven heb dan jij gewend bent, Maggie.' Ik begin mijn West-Afrikaanse vioolbladplant en mijn orchideeën te besproeien. 'Maar ik ben niet van de plichtplegingen. Als ik geen moeite wil doen, waarom zou iemand anders dat dan wel doen?'

Ik kan beter niets zeggen over de voornaamste reden waarom ik weer ben gevraagd voor deze positie. Het aantal zaken dat in de loop der jaren is verwaarloosd of verkeerd is afgehandeld is verbijsterend. Vooral hier in Noord-Virginia, waar ze vanwege de locatie zo hun eigen problemen hebben.

Mijn kantoor bevindt zich nog geen tien kilometer van het Pentagon en toen ik de baan aannam, heb ik bedongen dat ik vanuit het hoofdkwartier hier in Alexandria moest kunnen werken. Gezien de verschillende verplichtingen op nationaal niveau die mijn man en ik hebben is het belangrijk dat we dicht bij Washington D.C. zitten.

‘Als de politie mijn hulp nodig heeft, is het mijn taak om die te geven.’ Dat heb ik al eerder tegen Maggie gezegd. ‘Dat hoeft niet eerst met jou te worden besproken.’

‘We kunnen Lucy’s verjaardagsfeestje natuurlijk uitstellen.’ Ze gaat kortaf op iets anders over. ‘Benton, Pete Marino, je zus, en wie nog meer? Ik zal het ze laten weten.’

‘Verder niemand. Het is inderdaad het verstandigst, denk ik.’ Ik zal me er altijd schuldig over blijven voelen dat ik iedereen regelmatig teleur moet stellen.

Maar geweld en zinloze tragedies trekken zich niets aan van wie je bent of wat je had willen doen, en iemand moet erheen. Ik loop terug naar mijn bureau en neem me voor het goed te maken met Lucy, zoals ik me al zo vaak heb voorgenomen.

‘Het moet onvoorstelbaar moeilijk zijn.’ Vol voorgewend medeleven schudt Maggie haar hoofd. ‘Om je partner en je geadopteerde zoon kwijt te raken.’ Ik ben niet van plan met haar over mijn nicht of over de reden waarom ze bij mij woont te praten. ‘Niet dat ik echt weet hoe het is om zo te leven. Maar in deze tijd van het jaar is alles moeilijker voor mensen die niet gelukkig zijn.’

‘Je hoeft niet te blijven.’ Ik voeg eraan toe dat ze voorzichtig moet rijden met al die wind en regen, en negeer haar soms aanstootgevende opmerkingen. ‘Ik ga wel kijken wat er bij August Ryan aan de hand is.’

Hopelijk heeft hij nuttige informatie over de vermoorde vrouw in mijn koelruimte. Je hoeft geen forensisch patholoog te zijn om te kunnen vaststellen dat ze is doodgebloed nadat haar slagaderen zijn doorgesneden met een scherp mes. Ik weet niet hoe oud ze was, mogelijk achter in de twintig of voor in de dertig, toen iemand haar

van achteren de schedel insloeg en haar keel tot op de ruggengraat doorsneed.

Het stormde toen ik afgelopen vrijdagavond de plaats delict in een afgelegen bos op Daingerfield Island onderzocht. Ik kan het met creosoot behandelde hout nog bijna ruiken en hoor de regendruppels weer op de spoorbielzen spetteren terwijl ik elke centimeter van het lichaam door een vergrootglas bekeek. De zaklampen van de agenten die het terrein afspeurden doorboorden de duisternis als een lasershow.

Er werd niets anders gevonden dan een platte cent, waarschijnlijk geplet door de trein van zeven uur, waarvan de machinist een paspop naast de rails dacht te zien liggen.

‘Ik wil je avond niet bederven,’ zegt August Ryan meteen als ik mijn telefoon opneem, ‘maar dat ga ik ongetwijfeld toch doen, en ik kan je nu al zeggen dat het geen pretje wordt. Maar zoals ik even geleden al aan Maggie heb uitgelegd, zou ik het niet vragen als het niet belangrijk was.’

‘Wat kan ik voor je doen?’ Ik schrijf de tijd en de datum in een Moleskine-zakboekje.

‘We hebben een vermissing en het ziet er niet goed uit.’ De rechercheur komt meteen ter zake.

‘Wacht, gaat dit over de zaak van vrijdagavond?’ vraag ik verbaasd. ‘Denk je soms dat de vermiste persoon de vermoorde vrouw in mijn koelruimte kan zijn?’

‘Dat zou best kunnen. Ik ben gebeld door de technische recherche van Alexandria. Een van hun mensen deed onderzoek naar een vermiste. In Colonial Landing, aan het water,’ voegt hij er tot mijn verrassing aan toe.

Ik ken die nieuwe woonwijk maar al te goed. Pete Marino en mijn zus Dorothy wonen daar. De luxe huizen staan op loopafstand van de historische wijk waar Benton en ik een oud, vervallen landgoed hebben gekocht. Lucy woont bij ons in het gastenhuis, zodat iedereen voor de verandering veilig dichtbij zit. Dat dacht ik tenminste. Geen enkele plaats is immuun voor geweld.

Maar in Old Town komt het niet vaak voor. Volgens de statistieken die ik heb bekeken is moord daar zeldzaam, gemiddeld één per jaar, meestal een uit de hand gelopen beroving of huiselijk geweld met fatale gevolgen. Er wordt ook niet vaak melding gedaan van

verkrachtingen of overvallen, en de bewoners zijn vooral bang voor inbraak en opengebroken auto's.

'Gwen Hainey.' August noemt de naam van de vermiste vrouw. 'Een drieëndertigjarige biomedisch laborant bij Thor Laboratories. Een kilometer of dertig van jou vandaan in Vienna. Het is een van die grote bedrijven langs de I-95.'

'Ik ken Thor, in elk geval van horen zeggen. Wat doet ze daar precies?' Ik schrijf de gegevens op.

'Ik heb gesproken met de directeur van het lab en hij wilde het niet zeggen. Het enige wat hij kwijt wilde, is dat ze een wetenschapper is die aan speciale projecten werkt, en zoals je misschien weet, gaat het dan vaak om geheim werk voor de overheid.'

Ik praat hem bij. 'Ze doen onder andere baanbrekend onderzoek naar het maken van 3D-prints van menselijke huid, organen, aderen en andere lichaamsdelen, zoals oren.'

'Echt waar?'

'Het klinkt als sciencefiction, maar het gebeurt echt.'

'Nog zoiets dat het leven alleen maar verwarrender en ons werk moeilijker maakt.' Meer heeft hij er niet over te zeggen.

Ik ken hem niet echt; ik heb hem op vrijdagavond voor het eerst ontmoet en ik zou hem een koele gast noemen, uiterst beleefd en gereserveerd. Moeilijk te doorgronden. Hij is pas gescheiden en heeft geen kinderen, en ik krijg de indruk dat hij te hard werkt om een sociaal leven te hebben.

'Hoe krijg je een DNA-profiel van kunstmatige huid? En hoe zit het met vingerafdrukken?' zegt August via de telefoon.

'Daar maken we ons later wel druk over,' antwoord ik. 'Wanneer hebben ze bij Thor voor het laatst contact gehad met Gwen?'

'Met Thanksgiving. Ze was vandaag niet op haar werk en ze nam haar telefoon niet op. Dat ding is tot dusver ook niet gevonden.'

Hij legt uit dat de directeur van het lab zich zoveel zorgen maakte dat hij het alarmnummer heeft gebeld. Toen een agent bij Gwen thuis ging kijken, bleek de voordeur op slot en was er niemand te bekennen.

'Agent Fruge.' August vraagt of ik haar ken.

Ik heb het gevoel dat ik die ongebruikelijke naam ken uit het verleden en vraag me hardop af of de agent over wie hij het heeft

familie is van de controversiële toxicoloog met wie ik in Richmond heb samengewerkt.

‘Ja, dat klopt,’ zegt hij. ‘Blaise Fruge is haar dochter en ze was vrijdagavond heel even op de plaats delict. Ze was daar als eerste.’

Hij zegt dat de agent uit Alexandria haar normale patrouille deed toen het lichaam werd ontdekt. Ze hoorde de melding over de radio en was kennelijk al weg toen ik ter plekke arriveerde. Maar ik heb geen idee wie daar allemaal waren, want het krioelde in het park van de politie toen ik het lichaam onderzocht.

‘Iemand die heel graag rechercheur zou willen zijn en bovendien nogal vol van zichzelf is. Dat zijn de ergsten,’ voegt August eraan toe. Mijn fitnessstracker trilt omdat er berichten en e-mails binnenkomen. ‘Je moet haar in de gaten houden. Ze denkt dat ze Sherlock Holmes is, maar geloof me: dat is niet zo.’

‘Dus als ik het goed begrijp reageerde agent Fruge op de melding dat er een lichaam was gevonden op Daingerfeld Island. En ze reageerde ook op de melding van een vermiste persoon, een zaak die daarmee in verband zou kunnen staan. Zij komt nog eens ergens.’

‘Ik geloof niet dat ze een leven heeft, als je het mij vraagt.’

‘Wat gebeurde er toen ze in Colonial Landing arriveerde?’

‘Ze moest de beheerder erbij halen om toegang te krijgen tot de woning van Gwen Hainey. Het is duidelijk dat zich daar iets gewelddadigs heeft afgespeeld,’ klinkt de stem van August via de telefoonspeaker. Ik kijk naar het berichtje dat Benton net heeft gestuurd.

Hij is op de hoogte gesteld door Maggie en is onderweg naar huis, maar hij is verlaat. Dat is vreemd. Ik wist niet dat hij vandaag ergens heen moest, ik dacht dat hij thuis werkte. Ik stuur hem snel een antwoord en vraag of alles oké is. Terwijl ik dat doe, legt August uit wat agent Fruge in het huis heeft ontdekt.

‘Haar rugtas staat op de keukentafel. Haar portemonnee en sleutel zitten erin en er lijkt niet in te zijn gerommeld. Maar zoals ik al zei, is haar telefoon nergens te bekennen,’ zegt August als ik opsta vanachter mijn bureau. ‘We vragen de gegevens op van de provider om te achterhalen wanneer ze het laatst heeft gebeld of de telefoon heeft opgenomen en met wie ze heeft gesproken.’

‘En haar auto?’ Ik loop de badkamer in, waar ik andere kleren heb.

‘Voor zover ik heb begrepen, werkte ze verscheidene dagen per week vanuit huis.’ Zijn stem volgt me als ik rondloop. ‘De rest van de tijd rijdt ze mee met collega’s of met een liftservice. Er staat geen voertuig op haar naam.’

‘Dat is ongebruikelijk.’ Ik krijg een app van Benton binnen.

Op terugweg van onverwachte vergadering.

‘Wat weten we verder van Gwen?’ Ik trek mijn schoenen en mijn broek uit.

‘Dat is al even ongebruikelijk,’ zegt August. ‘Als je haar googelt, vind je helemaal niets. Het is net alsof ze niet bestaat.’

‘Ook niet op sociale media?’ Ik hang mijn pakje op.

‘Nee. Zelfs niet op Twitter. Ook in het nieuws komt ze nergens voor. Er is helemaal niets.’

‘Heeft ze misschien een plakboek? Of lijstjes met foto’s in haar appartement? Foto’s van haarzelf?’ Ik ga op de toiletbril zitten en trek een paar warme sokken aan. ‘Weten we hoe Gwen eruitziet?’

Ik denk aan het gezicht van de vermoorde vrouw en zie haar lange bruine haar en atletische bouw voor me. Ik vermoed dat ze best aantrekkelijk was, maar het is moeilijk te beoordelen.

‘Dat heb ik Fruge ook al gevraagd, maar tot dusver zijn er geen foto’s aangetroffen. De directeur van het lab zegt dat ze ongeveer een meter vijfenzestig is,’ zegt August terwijl ik mijn benen in een werkbreek steek. ‘Misschien zestig kilo, bruine ogen en schouderlang bruin haar.’

‘Dat lijkt wel zo’n beetje te kloppen, maar het kan op een heleboel mensen slaan.’ Zoals altijd heb ik er gemengde gevoelens over.

Ik wil dat het slachtoffer wordt geïdentificeerd. Maar ik wens Gwen Hainey of wie dan ook niet toe wat er met haar is gebeurd.

‘Ik heb een elektronische kopie van haar rijbewijs,’ zegt August. ‘De foto is oud en haar haar is hierop heel kort en blond. Ze is geboren op 5 juni 1988. Ze is een meter vienzestig, dat klopt wel zo’n beetje. Maar ze is ook veertien kilo zwaarder en ik zou er geen eed op durven te doen dat het om dezelfde persoon gaat. Ze heeft een kortlopend huurcontract en er zijn weinig persoonlijke bezittingen.’

‘Heeft ze een tattoo?’ Ik doe mijn werkschoenen aan.

‘De directeur van het lab heeft er nooit een gezien en ik heb niets gezegd over de tattoo van de vermoorde vrouw.’

‘En weten we waarom Gwen tijdelijk in Old Town is gaan wonen?’ Ik leg een dubbele knoop in mijn veters.

‘Voor zover ik heb gehoord, was ze net bij Thor begonnen. Ze wilde geen langlopend contract afsluiten voor ze er zeker van was dat ze daar goed zat. Blijkbaar moest ze dringend een huis in de stad hebben.’

‘Waar kwam ze vandaan?’ Ik trek een zwart shirt met lange mouwen en het embleem van het OCME aan: een esculaap en de weegschaal van de gerechtigheid, geborduurd in blauw, goud en rood.

‘Boston,’ zegt August terwijl ik de badkamer uit loop en mijn broek dichtknoop. ‘Ik heb je de foto gestuurd die ik van Fruge heb gekregen. Een foto van een kettlebell van vijf kilo in de hal van het huis. Gekke plek, tenzij hij werd gebruikt als deurstopper, vind je niet?’

‘Ik open nu het bestand,’ zeg ik terwijl ik ermee bezig ben.

De kettlebell is rond en felblauw en heeft een platte onderkant en een glanzend handvat van roestvrij staal. Hij ligt op zijn zijkant links van de voordeur op de hardhouten vloer en August vraagt zich af of Gwen ermee op haar hoofd kan zijn geslagen.